

Upanje v življenju

Ena najbolj žalostnih izkušenj, ki jih lahko človek doživi, je smrt otroka. Če je otrok star 4 ali 40 let, se starši, ki so doživeli tako izgubo, duševno opotečejo in žalovanje lahko traja leta. Če je že smrt sama težka, je še težje sprejeti smrt otroka ali drugega ljubljenega. Še veliko težje je to sprejemljivo v družini ali med prijatelji, ki ne verujejo v posmrtno življenje. Neki pisatelj je bil prisoten na pogrebu otroka, mladega Judovskega dečka iz mesta Greenpoint, Brooklyn. Bil je edinec, ki ga je povozil avto. Žalost njegove družine je bila brezmejna in jih ni bilo mogoče potolažiti. V njihovem miselnem svetu ni bilo prostora za upanje, da se njegovo življenje nekako nadaljuje, onstran groba. Ko pride do take smrti, so živi, ki nimajo upanja, kakor smrtno ranjeni in vse v njihovem življenju se spremeni.

Preživeli iz koncentracijskega taborišča, Elija Wisel, je v svoji knjigi z naslovom Noč podal nazoren in slikovit prikaz izgub, ki jih je doživel (*Ferrar, Strauss and Giroux, New York 1985*). Ena najhujših je bila smrt dečka, ki ga je poimenoval »angel z žalostnimi očmi«, ki je bil obsojen na obešanje skupaj z dvema možema v taborišču Buna na Poljskem. Ker mu je bilo ukazano, da mora gledati, kako žrtve umirajo, je občutil veliko bolečino, saj je deček umiral več kot pol ure. Nekoga je slišal reči: »Za Božjo voljo, kje je Bog?« In v sebi, priča Wiesel: »sem zaslišal odgovor: Kje? Tam – obešen je na vislicah.«

Od te izkušnje se je Wiesel čutil praznega in prevaranega od Boga in je začel dvomiti v njegov obstoj Boga. »Nisem si več prizadeval. Nisem mogel več žalovati... Bil sem sam... V svetu brez Boga ... brez ljubezni in milosti.« Nazadnje in z veliko truda si je Wiesel spet okrepil vero in sedaj živi za to, da pričuje proti krivicam, ki preizkušajo verovanje dobrih ljudi vsepovsod.

Bratje in mati, ki so prikazani v današnjem berilu, so bili ravno tako preizkušani in niso pozabili na vero. V času velikega preganjanja so še vedno verovali in so se držali vere v posmrtno življenje z

zgodno odločnostjo, čeprav je bila ta vera šele pred kratkim sprejeta pri Izraelcih. Vsak izmed bratov je drugega bodril z izpričano vero v posmrtno življenje. Ta vera ni zmanjšala njihove bolečine ali skrajšala njihovega trpljenja, toda usposobila jih je, da so sprejeli smrt, čeprav je bila grozna, kruta in nepravična, kot pot v večno življenje. V tej veri leži njihovo upanje in mi, ki to zgodbo o bratih poslušamo, smo navdihnjeni, da si lahko upanje izberemo za gotovo zavetje v vsakem nasprotovanju.

Ko je Pavel pisal Tesaloničanom (drugo berilo), je pisal o tem upanju kot Božji milosti, ki opogumlja in krepi verne. Pavel je imel v svojem srcu veliko upanje, ko je prvič oznanjal evangelij v tem grškem mestu. Upal je, da se bo to sporočilo ukoreninilo v njegovih poslušalcih in da ga bodo oni vedno znova nesli s seboj in ga oznanjali s svojimi besedami in deli v okoliških krajih in mestih. To so naredili, a se niso mogli izogniti nevernikom, ki so se norčevali iz njihove vere, kritizirali njihov način življenja in ogrožali njihov izvor. Kakor Pavel in Makabejci so se srečali tudi s smrtjo, a prepričani, da se bo zanje življenja nadaljevalo večno.

V današnjem Evangeliju Luka prikaže Jezusa, ki govori o resnici vstajanja z obrekovalci, ki mu ne verjamejo. Ne vemo, če je kateri izmed teh dvomljivcev ta dan začel verovati, vemo pa, da njegove besede danes opogumljajo vernike, v katerih živi upanje. V našem življenju bodo še izgube; prišli bodo uničujoči časi, ko se bomo vpraševali: Zakaj? Zakaj otroci umirajo? Zakaj trpijo tisti, ki jih imamo radi? Zakaj so nedolžni preganjani in zakaj ne izgleda, da bi kdo lahko naredil karkoli, da bi preprečil napade zla? V teh časih nam bodo Jezusove besede in zgledi tistih, ki so odšli v veri pred nami spodbujali naše upanje. Kajti »če ne bi bilo upanja, bi se nam strlo srce«.

(vir: <http://celebrationpublications.org>)

prevedel: Bogdan Rus OFM